

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileæ, [1619]

Deorum concilium

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1433](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1433)

ἰβητὶ ῥυκάλῃ δὲ κίπῳ τὰ ῥῶδ' ἔχουσα. i. qui excubias deseruiffen, in foro palam describi, infamie notaq; causa: tanquã is quod in ipso erat, Rempub. prodiderit, loco relicto, r Non illos annulos.] Priscorum superstitio plurimũ tribuit annulorũ efficacia, ita vt venditari videntur incantamentis variè efficaes, alij contra mortus ferarũ, alij aduersus calumnia: alij ad alia, vel depellenda in-commoda, vel cõmoda concilianda ijs q; q̄ feratũ. Aristoph. in Plu-to: Φογῶν γὰρ τῶν κίπῳ τῶν δακτύλων. i. quãdo gesto hunc annu-lum. Hũc quidẽ Φαεγυρίων τὸ Φορνὸν appellant. Tales annu-los Timolans copluves sibi optat hic, & quales habebat Gyges: alium q; disceperet, alius quo gratus & amabilis redderetur, aliu per quẽ liceret vltare, &c. Quidã huiusmodi annulos construen-dos docet, quãdo stella aliqua ascendit fortunata, & à luna felici-ter aspecta, vel cũ oa iuncta, tumq; lapidẽ herbanq; huic stellæ subditã, capiendã precipiunt, huiusq; metallũ cõforme: q̄ libenter vt nugas pretereo. s Extra teli iactũ.] hoc est, in iuro citraq; periculo. Optat enim pennas, vt è sublimi spectare possit dimicã-tes, ip̄e minus à iaculis Translatũ est à bellis, vbi q; nolunt ferri iaculis longius semoueri sese, q̄ vt possint contingi iactũ teli, aut in loco à iaculis deserto se contineri. Quod frequens est apud em. de Lucianum, ac eo vsus est in dialogis, Cyclopi & Neptuni, Ve-neris & Cupidinis. In Nigrino. Contra apud eundem in Bacchã, q̄noxius periculo dicitur cõris & βίβας. i. intra teli iactum.

ΘΕΩΝ ΕΚΚΑΗ.

DEORVM CON-

σις.

cilium.

Vincentio Obsopæo interprete.

ARGVMENTVM.

Rvsũ hoc loco Lucianus deorum gentiliũ vanita-tem atq; stultitiã more suo deridet: hominũq; super-stitiõnẽ tacitè reprehendit, qui ridenda aded atq; absur-da de illis sibi ipsi persuadeant ac credãt. Est autẽ festiua quædã imitatio, qua exemplũ Atheniensis reipub. cõci-lium Deorum haberi fingit, super ijs videlicet q; ceu no-bis ac peregrini in ciuitatem ac cõetũ deorũ irrepissent. Accusatoris igitur vicẽ Momus generalis deorũ cætero-rũ sugillator suscipit: q; principio quidẽ cõmuni nomine in eos q; partim ex dijs, partim ex hominib. nati, in cœliũ

recepti

recepti fuerant, tanquam nothos ac peregrinos inuehitur. Præcipuè verò Dionysiu accusat, vt q non solum ipso aduentibus in cælo sit, verum etiã alios quosdam barbaros & informes, numeroq; deorũ profus indignos fecũ introduxerit. Atq; huius rei tanquam auctore & causam Iouem quoq; in crimẽ vocat. q̄ is cũ mulieribus mortalibus nũc hac, nũc illa specie transformatus concubat, ac postea ex illis procreatos liberos inter deos referat, & in cælo collocet. Itaq; iam illius exemplo etiam deas cũ viris hominib. cõgredi cõpisse, ac liberos ex iisdẽ sustulisse. Secũdo aut loco eos q & Barbari. & ex solis hominibus procreati, pro dijs haberẽtur, insectatur, illorũ indignitatẽ, cũ ob personarum ac linguẽ fœditatẽ, tum ob ea quæ ex eo q̄ in cœlũ recepti essent, consecuta sint, exaggerans. Inter quos præcipuè Aegyptiorũ absurditatem persequitur, quorũ alij canũ, alij boum, alij aliorum turpium atq; brutorũ animantium specie colorẽtur. Postremò etiã philosophorum illa plausibilia ac vulgò iactata nomina arripit, puta Virtutẽ, Fatũ Naturam, &c. vt quæ nõ noua ac peregrina sint, sed ne vsquã quidẽ existant. Quo loco & temporũ suorũ vitia, & philosophorum vanitatẽ simul norãsse videtur, vt qui verbis quidẽ multa de virtute iactarint, ipso aut opere quiduis potius quã virtutẽ & honestatẽ præstiterint. Quòd aut fati & naturæ quoq; meminit, eò pertinet, quòd cultus deorũ paulatim sublatus fuit, quando homines à philosophis edocti, fato quodã & naturali rerum ordine ac serie, non deorum benignitate fieri ac geri omnia, opinari cœperunt. Atq; ad hunc modum accusatione sua peracta, Mœtus decretum quoq; à se compositum proponit ac recitat, quo ipso quoq; ad exemplum Atheniensium philosophismatum, qualia multa temporibus Demosthenis, & paulò supra quoque facta sunt, efficit, iubentur dij cognitiones diuinitatis & originis quisq; suæ ad proximũ concilium afferre, vt qui peregrini & aduentitij recepti fuerint, è cœteris ac ciuitate deorum remoueantur.

ZHNOΣ, EPMOY
 κ' Μόμω.

Ἡκέτι τονθοσ
 εἴςτε, ὁ θεός,
 μηδὲ καὶ ἀγα-
 νίας αὐσρεφό-
 ροι, πῆς δὲ ἀπύλοισ υιοινοσ
 λοιγῶδε ἀγανακτῶντες, ἃ
 πομοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡ-
 μῖν ἢ συμποσίω ἀπ' ἰπέπυρ
 ἀπὸ δότω πύρι τέτωρ ἰα-
 κησία, λεγίτω ἕκαστος τὸ
 φανέρωρ τὰ δοκῶντά οἱ, καὶ
 λατηγοράτω. σὺ δὲ κέρυθιε, ὦ
 Ερμῆ, τὸ κέρυμα τὸ ἰκ' ἢ νό-
 ρω. Ερ. ἀκοῖ, σίγα τίς ἀγο-
 νοῦσιν βέλκτω τῶν κλέωρ
 θεῶν, οἷς ἕξισιν, ἢ δὲ σκέψις
 πύρι τῶν κέρυθωρ καὶ ξύρωρ.
 Μῶ. ἔγω ὁ Μῶμιος, ὦ Ζεῦ, εἰ
 μοι ἰπιπέψας ἀπέρ. Ζεῦσ.
 τὸ κέρυμα ἡδὴ ἰέλωσιν, ὡσ
 τε ἔδερ ἡμῶ δέκω. Μῶ. φη-
 μὶ τῶντων δαυὰ ποιεῖν ἐνὶ
 ἡμῶν, οἷς οὐκ ἀπόχην θεοῦσ

IUPITER, MER-
 curius & Momus.

E POST-
 hac clanculū
 confusurretis,
 ὁ Superi, neq;
 ad angulos cō-

uersi, in aurem alter cum al-
 tero colloquamini, indignā-
 tes multos parū dignos no-
 siri symposij esse participes:
 verū postea quam coactum
 est concilium, quisque pro-
 palām in medium suam ad-
 ferat sententiam, & quae ac-
 cusatione digna sunt accu-
 set. Caterū, Mercuri, præ-
 conium illud ex lege clara
 voce promulgato. MER.
 Arrige aures, vocem com-
 prime: Quis ex dijs seniori-
 bus & perfectis, quibus per-
 missum est, in concione
 verba facere vult? Ipsa de-
 liberatio de inquilinis &
 hospitibus futura est. MO.

Ego Momus, ὁ Iupiter, si fandi copiam mihi feceris. IV.
 Iam ipso præconio loquendi libertas tibi facta est: ita-
 que meo permissu nihil opus est. MO. Aio itaque nonnullos
 nostrū vitiosē & improbē facere, quibus non satis est
 semet

ἔξ ἀνθρώπων αὐτὸς γιγνώ-
 θαι, ἀλλ' ἂ μὴ καὶ τὸς ἀκο-
 λήθους καὶ θεράποντας αὐτῶν
 ἰστίμως ἡμῖν ἀφφανῶσιν,
 ἰδὲν μίγα, ἔδδ νειανιδὸν
 εἶονται ἡγάσασθαι. ἀξιῶ δὲ,
 ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας μοι
 δουραῖ ἐπέειν ἔδδ ἦν ἄν ἄλλο-
 ρος δουράμι. ἀπὸ πάν-
 τος μὲ ἰέσιν, ὡς ἐλευτέρος
 ἂμὲ πλὴν γλώττων, καὶ ἔδδ
 ἂν κατασιωπήσασαι τῶν ἑ-
 καλῶς γιγνομένων. διελέγ-
 ζω ἦ ἅπαντα, καὶ λέγω
 τὰ δοκῶντά μοι ἐς τὸ φα-
 νερόν, οὔτε δειδώς τινα,
 οὔτε ἄλλο ἐπικαλύψασαι
 πλὴν γλώττω, ὡς τε καὶ ἐ-
 παλθὲς δοκῶ τοῖς ποικίλοις,
 καὶ συκοφαντικὸς πλὴν φύ-
 σιν. ἀημείσις τις κατήγορ
 ἢ αὐτῶν ἰπονομαζόμεν
 πλὴν ἀπ' ἐπέειν ἔξεισι, καὶ
 λικύρκεται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ,
 δίδως μετ' ἑξοσίας ἐπέειν,
 ἔδδ ἡποσαλέμν
 εἶρῶ.

πολ-

et communis omnium accusator ab illis vocor. Sedenim posteaquam licitum est atque ita iam proclamatum, et tu Iu- piter cum libertate loquendi facultatem mihi concesseris, nihil dissimulanter tacitum aut prateritum dicturus sum.

semet deos ex hominibus factos esse, nisi suos quoque pedisequos et famulos nobis honore pares esse ostenderint. quatin te nil magnum aut iuvenile se fecisse existimant. Volo verò, ô Iupiter, ut interrita loquendi libertas mihi concessa sit. Neque enim aliter, quæ sentio, esse fari possim. Sed me omnes ex æquo nouerunt, quàm liberæ linguæ deus sim, et quàm nihil eorum quæ parum honestè et decorè sunt, reticere soleam. Etenim omnia in reprehensionem rapio, ac pro palam, quæ mihi optimè aut secus facta videntur, proloquor, neque reformidans cuiusquam auctoritatem neque præ verecundia sententiam meam concealans. Quapropter et onerosus multis esse videor, et natura sycophanicus, dum popularis quispiam

πολλοὶ γὰρ, φημι, ἐκ ἀγαπῶν-
των ὅτι αὐτοὶ μετέχουσιν αὐ-
τῶν ἡμῶν ξυνοδείων, καὶ ἐδω-
χοῦνται ἐπ' ἰσῆς, καὶ ταῦτα,
θνυδὲξ ἡμισίας ὄντων, ἐπι-
καὶ τὸς ἀπύρετας καὶ διασώτας
τὸς αὐτῶν ἀνυγαγοῦς ἐς τὸν
ἔρανδον, ἢ παρ' ἑξαράφου, καὶ
νυδὲξ ἰσῆς διανομάς τε νέ-
μονται, ἢ θνυδῶν μετέχουσιν,
ἢ δὲ καταβαλόντων ἡμῶν τὸ
μετόικιον. Ζεὺς, μηδὲν ἀνιγ-
ματωδῶς, ὃ Μῶμι, ἀπὸ σαρ-
φῶς καὶ ἀγρόδου λέγει,
πεσιθῆς καὶ τοῦνομα νυδὲξ
ἐς τὸ μέσον ἀπέρριπται σοὶ ὁ
λόγος, ὡς πομπῶς ἀνάστα,
καὶ ἐφ' ἑρμῶσαν ἀποτι ἀλ-
λων τοῖς λεγομένοις. καὶ δὲ
παρρησιασλῶ ὄντα, μηδὲν
ὄντων λέγει. Μῶ. εὖγε, ὃ
Ζεῦ, ὅτι καὶ παρορῶσας με-
πὲς πλὴ παρρησιασ, ποῖσ
ἢ τὸ βασιλικὸν ὡς ἀληθῶς,
καὶ μεγαλόφρον, ὡς τε ἐρῶ
καὶ

Multi sunt, inquam, non con-
tenti quod ipsi in deorum
concilium admisi, nostri
contubernij sint participes,
quodq; pari sorte nobiscum
conuiuantur, præsertim cum
ex dimidio homines eos
esse constet: adhuc etiam mi-
nistros suos & chori in sa-
cios caelum subduxerunt,
eosq; duos fecerunt adscri-
ptitios: & nunc æqualem
cum alijs distributionem au-
ferunt, & sacrificiorum
consortes sunt, neque pensio-
nem in inquilinos confis-
tutam nobis persoluentes.
IUPIT. Ne quid obscureis
ambagibus inuoluas, ὃ Mo-
me, verum perspicue & di-
lucide, quæ sentis eloque-
re, additis quoque nomi-
bus. Iam enim in medium
ita oratio tibi projecta est,
ut multos pariter in su-
spicionem rapiamus, ac
alium alio modo tuis dictis obnoxium insimulemus. Opor-
tet verò liberum concionatorem nihil ob metum reticere.
MO. Euge, ὃ Iupiter, quandoquidem me ad linguæ li-
bertatem cohortaris, sit verò hoc abs te animo profusus
regio & magnifico: proinde nominatim quoque tuo ius-

καὶ τὸνομα. ὁ γὰρ τοὶ γενναί-
 οταί. Διόνυσος, ἡμᾶν θρω-
 πος, ὅθ' ἔμλω μνηρόθεν,
 ἀπὸ στροφοίνικος τινος ἰμ-
 πόρου, τὸ Κάδμος θυγατρι-
 σός, ἡσπίρ ἡξίωθι τῆς ἀθα-
 ρασίας, οἱ μὲν αὐτός ὄνηρ
 ἐδίωξεν, οὗτε τὸν μήτραρ ὄνε
 τὸν μέθω ὄνε τὸ βᾶδισμα
 κάσπερ ὄνε, ὄνηρ, ὄνηρ, ὄνε
 ὄνηρ, καὶ γυναικῶν τὸν φν-
 γηρ, ἡμῶν, ἀπὸ τῶν ἑσθρ
 ἀπὸ τῶν ὄνηρ ὄνε καὶ ὄνηρ φρα-
 γίαν ἀσπίνωσιν ἡμῶν, καὶ τ
 γορὸν ἰπαρόμω. ὄνηρ, ὄνηρ,
 καὶ θιδε ἀπὸ φλω, τὸν Πάνα,
 καὶ τὸν Σιλωδον, καὶ Σατύ-
 ρους, ἀγροίκους τινὰς, καὶ ἀ-
 πόλους τοὺς πομπῶς, σιρτη-
 τικὸς ἀνθρώπων, καὶ τὰς μορ-
 φὰς ἀποκόδοι. ἄν ὁ μὲν λέ-
 γατα ἔχων, καὶ ὄνηρ ἐς ἡμι-
 σείας ἐς τὸ κάτω ἀπὸ τοικῶς,
 καὶ γένησιν βαθὺν καδαμῶν,
 ὄνηρ ὄνηρ πᾶσι ἀσφῶρων ἐσίν
 ὄνηρ ἀσφῶρων γένηρ, σιμὸς
 τὸν βίνα, ἐπὶ ὄνηρ τὰ πομπῶ
 ὄνηρ

pram referens, barbamiq̄ profundam nuriens, parum
 ab hircō discrepat : alter verò^b senex caluitio & simis
 naribus deformatus, plurimum super asinum inequitans.

genes

sue eosdem perstringam. Ille
 enim generosissimus Dio-
 nysus, semihomo existens,
 neque à materna stirpe Grae-
 cus, sed Syrophanicis eu-
 iuspiam Mercatoris, nempe
 Cadmi nepos, postea-
 quam immortalitate dona-
 tus est, cuiusmodi quidem il-
 le sit, non dico, neq̄ mitram,
 neq̄ ebrietatem neq̄ erran-
 tem eius incessum vitupera-
 bo. Omnes enim, ut opinor,
 videis quàm mollis sit & ef-
 feminatus delicijs, dimidio
 insanis, statim à summo
 mane merum spirans. Ille ve-
 rò totam fratrem nobis in-
 duxit, & toto choro adue-
 cto praesid est, deosq̄ deo
 claravit & Pana, & Sile-
 num, & Satyros, agrestes
 quospiam & caprarios per-
 multos homines saltationi
 deditos, & forma monstro-
 sa spectabiles : quorum hic
 quidem gerens cornua, a dis-
 midia parte corporis ca-
 pram referens, barbamiq̄ profundam nuriens, parum
 ab hircō discrepat : alter verò^b senex caluitio & simis
 naribus deformatus, plurimum super asinum inequitans.

ὀχέμῃ, Λυδὸς οὐτ'. οἱ
 δὲ Σάτυροι, ὄξῆς τὰ ὠτα καὶ
 αὐτοὶ φαλακροὶ, λιράσια,
 οἷα τοῖς ἄρτι γυνυθῶσιμ
 ἑίροις τὰ λιράτα ἱποφύ-
 τα, Φρύγῳ τινὲς οὐτῶ. ἔχουσ
 οἱ δὲ καὶ οὐράς ἅπαντες ὀρᾶ-
 τε οἷους ἡμῖν θεοὺς ποῖα ὁ
 γυνάδης; εἶτα θαυμάσομεν,
 ἃ καταπρονοοῦσιμ ἡμῶν οἱ
 ἄνθρωποι, ὀρῶντων οὐτῶ γί-
 νοῖς θεοὺς, καὶ τρασίους. ἰὼ
 ᾄδῃ, ὅτι καὶ δῶ γυναι-
 κας ἀνήγαγε, πλὴν ἰσομέ-
 νου ὄσαν αὐτοῦ, πλὴν Αἰεί-
 δου, ἧς καὶ τὸν εἰσανοῖμ ἰγ-
 κατέδειξε ὡ τῶν ἀστέρων χο-
 ρῶ, πλὴν δὲ Ἰναίου τοῦ γεαρῆ
 θυγατέρα, καὶ ὁ πάντων γί-
 νοιότατον, ὃ θεοί, καὶ τὸν
 λυῖα τῆς Ηειρόνης καὶ τῆ-
 ὅρ ἀνήγαγεν, ὡς μὴ ἀνῶ-
 το ἢ πᾶς ἃ μὴ ἔξῃ ἐν ὡ
 οὐρανῶ τὸ ξαύθον ἱκῆνο,
 καὶ ὅπρ ἡγάπα λυῖδιον.
 ταῦτα ἐχ ὕβρις ὑμῖν δοκεῖ,
 καὶ παρῖνία καὶ γέλω; ἀ-
 κούσατε δ' οὐκ καὶ ἄλλους.
 Ζεὺς, μεθ' ἡμῶν, ὦ Μῶμε, εἴπης,
 μήτε περὶ Ἀσκληπιῶ μήτε
 περὶ Ηρακλῆους ὀρῶ ᾄδῃ, οἱ

genere Lydus est. Caterum
 c Satyri acutis auribus, &
 ipsi calui & cornigeri, qua-
 lia ferè hædis nuper natis
 excrescunt cornua, Phry-
 ges quidam existentes. Sunt
 verò caudati omnes. Vide-
 te cuiusmodi deos nobis fa-
 cit generosus ille. Mitto e-
 nim dicere quòd & duas
 mulieres adduxerit, altera
 ram amicam suam existen-
 tem, nempe d Ariadnen, euz-
 ius etiam coronam stella-
 rum choro annumeratam
 addidit: alteram verò Ica-
 ri agricolæ filiam. Et quòd
 omnium est ridiculosissi-
 mum, ὁ Superi, Erigones
 quoq; canem illum adduxit,
 ne tristitia afficeretur puel-
 la, si familiarem suū in cœ-
 lo non haberet, & eam quam
 in delicijs habuit camiculam.
 Hæc verò non videntur no-
 bis esse contumeliosa, quæq;
 nec insania nec risu careant.
 Audite etiam alios IVPIT.
 c Caue Mome, quicquam di-
 xerit aut de Aesculapio, aut
 de Hercule. Video enim quò

φέρη ἄλογο. οὐλοῖ γὰρ, ὁ μὲν
 αὐτῶν ἰάται, καὶ ἀτίθειον
 ἐν τῶν νόσων, καὶ ἐν πομπῶν
 ἀντάξει. Ὁ ἄνω ὁ δ' Ἡρακ-
 λῆς, ἧος ἂν ἐμὸς, ἐκ ὀλίγων
 πόνων ἐπρίατο πλὴν ἀθανά-
 τισιν, ὡς τε μὴ καὶ ἡγόρα αὐ-
 τῶν. Μῶ. σιωπήσωμαι ἴσθ' ὅτι,
 ὁ Ζεὺς, πομπὰ ἀπέμειν ἔχων, καὶ
 τοὶ ἄλλοι μὲν ἄμοιο, ἐτι τὰ ση-
 μῖα ἔχουσι τὸ τυρὸς· εἰ δὲ ἐξέλι-
 κη καὶ πρὸς αὐτόν σε τῆ παρρη-
 σία χυθῆσαι, πομπὰ δὲν ἔχον
 ἀπέμειν. Ζεὺς, καὶ μὴ πρὸς ἐμὲ
 ἔξει μάστιξ. μὲν δ' ἔρ' ἡγά-
 μεν ἔστ' ἰσθ' ἀνάλκας; Μῶ. ἐν
 Κρήτῃ μὲν ἔμῳνον τούτο ἀ-
 κήσασθαι, ἀλλὰ καὶ ἀπότι
 περὶ σοῦ λέγουσι, καὶ τὰ φων
 ἐπιδευνύουσιν· ἐγὼ δὲ ὅτι
 ἐθένοισι πάθωμαι, ὅτι Ἀχαιοὶ
 Ἀχιλλεύσιν ἑποβολομαῶν σε
 ἂν φάσκουσιν. ἂ δὲ μάστιξ ἐ-
 λυθῆτω δέμ' ἡγῆμαι, ταύ-
 τα ἐρῶ. πλὴν γὰρ τοὶ ἀρχεῖν τ'
 τοιούτων

quoque de te dislitant, atque etiam sepulchrum tuum com-
 monstrant hospitibus. Ego verò neque illis fidem ha-
 beo, neque ex Achiuorum numero Aeginensibus subditicium
 te esse affirmantibus. Ceterum quæ cumprimis reprehensionem
 digna sunt, ea in medium adducam. Emmuero horum deli-

orationis tuæ impetura piam
 ris. Etenim horum alter a-
 git medicum, et agrotos
 morbis leuat, estq; planè
 multis alijs antefendus.

At Hercules filius meus exi-
 stens non paucis laboribus
 immortalitatem adeptus est.

Itaque caue ne hosce ac-
 cuses temerè. MO. Intui
 quidem gratiam tacebo, ὁ
 Iupiter, etsi multa dicena
 da habeam: atque si nihil
 aliud, adhuc tamen signa
 igne iniusta in corpore re-
 tinent. Porro si liceret et
 aduersum te dicendi libera-
 tate uti, multa haberem
 quæ possim oratione repre-
 hendere. IVPIT. Atqui
 in me maximè tibi licet di-
 cere. Nunquid igitur et
 me ut deum inquis inum in-
 ius vocas? MO. Equidem
 in Creta non tantum hoc
 audire licet: verum aliud

ζείτων παρανομιάτων, ἢ
 πῶς αἰτία τῶ νοθοβλήα ἢ
 μῶν τὸ ξυλίδιον οὐ, ὁ Ζεῦ,
 παρέσθω, θυγατρὶς ἱμυγυῖ.
 μῦθ', καὶ κατιῶν παρ' αὐτῶν
 τὰς, ἢ ἀποτι ἀπὸ σχήματι,
 ὡς τὴν ἡμῶν διδύχα, μὴ σε
 καταθύη τις ξυθαβῶν, ὁ-
 πότ' ἄν ταῦρος ἢ, ἢ τῶν χυ-
 σοχῶν τις καταγράσεται
 χροσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς,
 ἢ ὄρωθ' ἢ ψήμιον ἢ ἰσόβιον
 ἢ μὴ γένη. πῶς ἀπ' αἰμπί-
 πηκας γὰ τὸν ὕρανὸν τῶν
 ἡμιθέων τότων, ἢ γὰ ἄν ἄλ-
 λως ἀποιμι. καὶ τὸ πρᾶγμα
 γυλοτάτον ὄντα, ὁπότ' ἄν
 τις ἄφνω ἀκίση, ὅτι ὁ Ηρα.
 κῆρ μὴ θεὸς ἀπελάχθη, ὁ
 δὲ Ἐυρωθίδης, ὃς ἰπτασθη
 αὐτῶ, τίθνηκε. καὶ πλεῖστον
 Ηρακλίου νῆας, οἰκίτη ὄντος,
 καὶ Ἐυρωθίδος τάφθ', τὸ δι-
 σπότη αὐτῶ. καὶ πάλιν ἰν
 Θήβας, Διόνυσθ' μὴ θεὸς,
 οἱ δ' ἀνψιοὶ αὐτῶ, ὁ Πηνθίδης

καὶ autem qui illi imperavit,
 factis functum esse. Et Herculis templum cerni in pro-
 ximo ministri existentis, Eurysthei verò illius domini
 sepulchrum. Et rursus ex Thebanis Dionysus, deus fa-
 ctus est: eius autem consobrini, nimirum Pentheus,

delictorum principij, & con-
 cilij nostri nothorum mul-
 titudine & adulterandi, caus-
 sam tu Iupiter adeò primus
 induxisti, cum puellis ac
 mulieribus mortalis condi-
 tionis rem habere suscipiens,
 ac alio subinde habitu ad
 eas deserto caelo descendens.

Itaque persæpe in metusu-
 mus, ne quis te comprehen-
 sum sacrificet, quoties tau-
 rus factus es: aut quispiam
 ex aurifusoribus te consti-
 tum perimat, quoties au-
 rispeciem indueris, ac nos-
 tris pro Ioue aut segmen-
 tum, aut armilla aut man-
 ris factus fueris. Sedenim
 hisce semideis cælum iam
 compleuisti: neque aliter
 possum dicere. Estq; res pla-
 nè absurdissima, si quis ex
 improviso audierit Hercus
 lem in deorum numerum
 esse assumptum, Eurysthea

καὶ ὁ Ἀνταίων καὶ ὁ Λαερ-
 ς, ἀνθρώπων ἀπάντων
 λαοδραμονίστασι. ἀφ' οὗ δὲ
 ἀπᾶς οὐ, ὁ Ζεὺς, ἀνέωξας τοῖς
 θεοῖς τὰς θύρας, καὶ ἐπὶ
 τὰς θυγὰς ἱστάμενος, ἔπαυτο
 ἐπιβουλεύειν σε καὶ ἐπὶ ἄλλοις
 τοῖς μόνον, ἀλλ' ἔπειρ' αἰσχί-
 σης καὶ αἰθνήσας θεῶν· τίς γὰρ
 ἐκείδ' ἐτὸν Ἀχιλλεὺ καὶ τὸν
 Πηλεΐδην, καὶ τὸν Ενδυ-
 μίωνα καὶ τὸν Πάριον, καὶ
 τοὺς ἄλλους: ὡς τε ταῦτα
 γὰρ ἔασα μοι δοκῶ μα-
 κρόν γὰρ ἄρ' ἐπὶ δεινὴν χερ-
 σφόδρον Ζεὺς· μηδὲν περὶ τῷ
 Ταντάλῳ, ὁ Μῶμος, ἔπειθ' ὅ-
 γαλανῶ γὰρ, εἰ λυγίστος
 τὸ μαρτύριον, ἐναδίσας ἐς τὸ
 γῆθ'. Μῶ. ἐκείν' μὲν πε-
 ρὶ τῷ ἀετῷ ἔπειθ', ὅτι καὶ οὗτ'
 ἐν τῷ ἔρανῳ ἔειπ' ἐπὶ τῷ
 βασιλεὺς σὺν ἅπασιν λαοῖς.
 γῆθ' καὶ μονοὺς ἐπὶ τῷ
 ἐπιβουλεύειν τοῦ προφάτων, θεὸς
 γὰρ δεινῶν, ἢ καὶ τῷ τῷ
 Ταντάλῳ ἐννοεῖ ἐπὶ τῷ
 ἀλλ'

ac tantum non super capite tuo nidificans, & deus esse ge-
 sinens; aut illam quoque in Ganymedis gratiam prateribimus?

Atqui,

& Aëlaon, Learchus,
 homines fuerunt omnium
 infelicissimi. Ex quo verò
 tu Jupiter semel illis hanc
 licentia ianuam aperuisti,
 & cum mortalibus com-
 mercium habere cepisti,
 omnes tuum institutum im-
 mitantur. Neque tantum
 deū tui sunt imitatores, sed
 etiam dea hæc in parte
 tuum emulantur ingenium.
 Quis enim ignorat Anchi-
 sen, & Tithonum, & Endy-
 miona, & Iasonem, & com-
 plures alios? Itaque hæc mihi
 missa faciendæ videntur.
 multi enim laboris esset hæc
 cuncta singulatim reprehen-
 dere. IVPIT. At vide Mo-
 me, ne quid ^h de Ganymede
 dixeris. Malè enim me ha-
 bebis, si adolescentem ver-
 bis conturbaueris, affecto
 contumelia genere. MO.
 Proinde neque de ⁱ aquila
 quicquam dicetur sum,
 quòd & illa in cælo versa-
 tur, regio scepro insident,

ἀπὸ Ἀφίγγε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ
 Κορύβας καὶ ὁ Σαβάξις ὅπως
 ἔσθ' ἡμῖν ἱπασικεκλιθεῶσαν
 οὐδὲ, ἢ ὁ Μίδρυς ἰκέρῳ, ὁ
 Μῆελ, ὁ τὸν λαύδιον καὶ
 πλὴν τιάραν, ὃ δὲ Ἐκλιώ.
 ἔσθ' ἡ φωνή, ὅς τε οὐδὲ ἔρ
 πῆτις, ξυῖναι. Τεγαρῶν
 οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται, ταῦ-
 τα ὀρωπύοντες αὐτῶν, μακρὰ
 ἡμῖν χάραρα ἀπότυγε αὐ-
 τοῖ ἀπαθανάτιστοι, καὶ θεὸς
 χερροτυῶν, οὓς ἂν ἰθε-
 λήσωσι, τὸν αὐτὸν τρόπον,
 ὅν περ καὶ Ζάμολξις δὲ-
 γῶν ἂν παρνεγράψῃ, ἐκ
 οἷδ' ὅπως ἔσθ' ἀβῶν. καὶ τοῖ
 ταῦτα πάντα, ὦ θεοὶ, με-
 τρια, σὺ δὲ, ὦ λιωποπόσπι, καὶ
 σινδόσιρ ἰσαμυρῶν Αἰγύ-
 πτω, τίς εἶ, ὃ βέλτις, ἢ πῶς
 ἀξιοῖς θεὸς εἶν, ὑλακτῶν; τί
 δὲ βολόμφῳ καὶ ὁ Μερμῶ-
 τυς οὐδὲ ταῦρ; ὁ ποικίλος,
 πεσκιωῖται, καὶ ἔσθ', καὶ πῶ-
 φίτας ἔχει; ἀσχωόμεαι δὲ
 ἐν ὁ canino rictu hians Aegyptie, qui sindone amictus
 es. quisnam esse gloriaris, ὁ optime, aut quomodo deus
 esse contendis latrando? Quid autem sibi vult ὁ Mem-
 phites taurus ille versicolor, qui ὁ precibus deueneratur,
 ὁ respondet oraculis, neque non prophetas habet? Pu-

Atqui, ὁ Iupiter, Attis ille;
 ὁ Corybas, ὁ Sabaxius,
 vnde nobis tandem accersis-
 ti veniunt? Aut etiam Mi-
 thres ille Medus, qui indu-
 mento Persico amictus, ὁ
 tiara redimitus est, neque
 Græcam vocem sonans, adē
 ut si quis illi nectar propi-
 net, prabibentem non mela-
 ligat? Itaque ὁ Scythæ ὁ
 Getæ hæc videntes, nobis
 longum valere iussis, ipsi
 immortalitate donant ho-
 mines, suisq; suffragijs deos
 quoscunque liberari con-
 stituunt, non alia ratione
 quàm Zamolxis seruilis con-
 ditionis homo existens, di-
 uinitatem adeptus est, ὁ
 deorum numero ascriptus,
 haud scio quo modo no-
 bis imposuerit. At sanè
 hæc omnia, ὁ Dii, adhuc
 mediocria, ὁ aliquo mo-
 do ferenda sunt: cæterum
 det

Ἰδίας καὶ πιδάκους ἀπᾶν καὶ
 πράγας, ἅμα ποικῶ γυλοίο-
 τира, ἐκ οἰδ᾽ ὅπως ἐξ Αἰγυπτῆς
 πρᾶβυδογράφτα ἐς τὸ ἑράνδρον, ἃ
 ἕμᾶς, ὧ θεοί, πῶς ἀνῆχθε, ὁ
 ρῶν] ἴσῃ ἰπ᾽ ἴσῃς, ἢ καὶ μάλλον
 ἕμῶν πρᾶσκυώερα; ἢ σὺ, ὦ
 Ζεῦ, πῶς φέρεται, ἰπειδὰρ μὲν
 ἀεράτα φύσασί σοι; Ζεὺς. αὖ
 θεὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φησὶ τὰ
 περὶ τῶν Αἰγυπτίων ὁ μῶμος δ᾽
 ἔσθ, ὦ Μῶμ, τὰ ποικῶ ἀντῶν
 ἀνίματ᾽ ὄντι, καὶ ὁ πᾶν καὶ
 καταγλιᾶν, ἀμύνον ὄντα,
 Μῶμ. πᾶν γὰρ μυσηίων, ὦ
 Ζεῦ, δ᾽ ἕμῃ, ὡς εἰδείσαι θεὸς
 μὲν, τὸς θεὸς, ἡνωικφάδος δ᾽,
 τὸς ἡνωικφάλους. Ζεὺς. ἔα,
 φημί, τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων
 ἄλλο τὲν γὰρ περὶ τέτων ἰπι-
 σκεψόμεθα ἐπὶ σχολῆς. σὺ δὲ
 τὸς ἀμύνοντες Μῶμ. τὸ Τρο-
 φόνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ μάστιγι
 με ἀπηνήδ, τὸ Ἀμφιλοχον, ὁ
 ἰναγῶς ἀνθρώπος, καὶ μυρα-
 νοῖς ἡδὲ ὦν, θεσιπιδ᾽ ὁ γυ-
 νῶ. ἔν Κιλικίᾳ, ψουλόμυ-

det verò me ciconias percen-
 sere, & simias, & hircos,
 atque his longè absurdio-
 ra, quæ nescio quomodo eâ
 Aegypto in cælum vsque
 conscenderunt. Illa itaque,
 ô Diè, quomodo sustineris,
 aequali vobiscum honore
 aui etiam amplius adorari?
 Aut, tu Iupiter, quo ferre po-
 tes animo, posteaquam ari-
 cis cornua tibi produxe-
 rint? M O M. Turpia pro-
 fectò sunt quæ dicis de Aea-
 gyptijs : at tamen pleraque
 illorum in se mystica com-
 plectuntur æmigmata, quæ
 non prorsus à prophanis de-
 ridenda sunt. IVPIT. Pla-
 nè nobis, Iupiter, opus est
 mysterijs, ut deos, deos esse
 cognoscamus: & canibus ca-
 pitibus præditos, canes esse
 intelligamus. IVPIT. Mitte
 de Aegypijs in præsens dic-
 cere, nos verò de his aliàs
 per ocium deliberabimus. I-
 taque alios, si qui notandi su-
 per sunt, adducito. M O M. Trophonium, ô Iupiter, & quod
 me præuocat, Antiochum ille, inquam, scelesti & matricidæ
 hominis filius vaticinatur in Cilicia, multa impudenter emen-

ὅτι τὰ ποικᾶ, καὶ γουτῶν
 τοῖν ἀνοῖν ὀκολοῖν ἔνικα.
 τοιγαρῶν ἐν ἔτι σὺ, ὁ Ἀπολλοῦ
 πορ, ὠδονιμῆς, ἀπὸ ἡδῆ
 πᾶς λίσθ, καὶ πᾶς βωριδὸς
 χρομοδῆ, ὅς ἀν' ἐλαίῳ πωρε
 χυθῆ, καὶ σφᾶνὸς ἔχῃ, καὶ γόγ.
 τὸς ἀνδρῶς ὀπορῆου, οἰοῖ ποικᾶ
 λαί ἀστῆρ. ἡδῆ καὶ ὁ Πονυδᾶ-
 μαντ ὅτι τὸ ἀθλητῶ ἀνδρῶς
 ἰᾶσα τὸς πυρῆστας ἐν Ο-
 λυμπία, καὶ ὁ Θραζῆς ἐν
 Θάσφ. καὶ Εὐβοῆς ὀνομαστῆρ ἐν
 Ἰλίῳ, καὶ Πρωτσειάφ κατανα-
 τικῆρ ἐν Χερρόνῳσφ ἀφ' οὗδ'
 ἔρ τοσῶτοι γυρόναρφ, ἐπιδῆσα
 δακρ μᾶτορ ἡ ἐπιορῆα καὶ
 ἐροσυνία, καὶ ὀδωσ, καταπε-
 φρονιμαστῆρ ἡμῶν, καὶ ποιῶν-
 τῶν, καὶ ταῦτα μῶν περὶ τὸ νό-
 θωρ καὶ παρρηγῆστων. ἐγὼ δὲ
 καὶ ξῆνα ὀνόματα ποικᾶ ἡδῆ
 ἀκῶν, ὅτι ὀνῶν τινῶν παρ
 ἡμῶν, ὅτι συσῆνα ὀδωσ δακρ
 μῆστων, πάντ, ὁ Ζεὺς, καὶ ἐπι
 τότοις γυλῶ. ἡ πῶ γάρ θῆρ. ἡ
 ποικᾶρ ἡδῆ ὅτι ἀρετῆ καὶ
 φύσις,

iens, & duorum obolorum
 gratia prestigijs incantans
 homines. Quocirca non am-
 plius tu Apollo ob vaticinij
 predicationem habebis im-
 precio, sed iam omnis lapis
 & quavis ara responsa dat
 oraculum petentibus, dum
 modo oleo perfusa fuerit,
 & coronas habuerit, & ho-
 mine prestigiatore abunda-
 uerit, cuiusmodi iam permul-
 ti sunt. Iam etiā Polydaman-
 tis athletæ statua medetur fe-
 bre laborantibus in Olympiâ,
 & Theagenis in Thaso.
 Quin Hectori quoque sacra
 faciunt in Ilio, & eregionē
 Protefilao, nempe in Cher-
 roneſo. Et quo igitur in tan-
 tum numerum subinde aucti
 excreuimus, magis in usu
 fuit periuriū & sacrilegium,
 & omninō nos despectui has-
 bere cœperunt recte facien-
 tes. Et hæc quidē de nobis
 & suppositiujs dicta esse vo-
 lui. Caterū ego & peregrina
 nomina permulta audiens eorum qui neq; degit apud nos, neq;
 ullo modo possunt esse, admodum, ὁ Iupiter, propter hæc ri-
 deo. Vbi enim geniū est multis modis iactata illa virtus, &
 natura.

ψήφισμά τι κατὰ τῶν ἀνα-
 γνώσομαι ἢ δὴ ξυγγραμμί-
 νορ. Ζὺς ἀνάγει δὲ τὰ πάντα
 ἢ ἀλόγως ἠτιάζω, καὶ δὲ τὰ
 ποικίλα αὐτῶν ἐπισχέειν, ὡς μὴ
 ἐπιπλεῖον ἂν γίνουσα.

decretum quoddam de illis
 iam conscriptum legam.
 IVP. Recita. Neq; enim omnia
 absurde aut de nihilo re-
 prehendisti Et sanè multa
 ex illis imhibenda & coëra-

cenda sunt, ne immensum exerescant.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

MOMUS hïc introducitur conuicij & maledicentię ac
 reprehensionis deus: liuorem ac inuidiam dicere
 possumus. Hunc Hesiodus in Theog. natum ex nocte
 cecinit, vnà cum morte, & somno & infomnijs, cæteris-
 que. Hunc inducit Lucianus nec semel taxantem cum
 alia, tum deos ipsos: vt minùs mirum sit, & illum san-
 dalia & crepidas Veneris vituperasse, adeò vt inter pro-
 uerbia iam Momo locus sit. Apologus ille certè in om-
 nium est ore, Momum reprehendisse Vulcanum, quòd
 non fenestratù hominis pectus fecisset, quo eius cogi-
 tatus planè viderentur, res est nota, præcipuè in nostri
 Luciani Hermetimo, & hïc. Item in veratù Histor. lib.
 2. Momi aut oratio ad deos habetur in Ioue Tragædo.

a DIMIBIA parte.] Pana pedibus caprinis pingunt. Hïc
 igitur Theocriti. λαπρανέγονος vocat: idem est, ac si dicat, qui ha-
 bet membra seu pedes desinentes in vngulas, vel caprinos. Qui
 autem Panes à Græcis vocantur, eos Latini videntur, addita a-
 spiratione, Faunos vocare, & si non me fallit Latinorum, vel A-
 boriginum postius quendam regem Faunum fuisse. Panas Mela
 Aegipanas vocat, Aegipanusque celebratur forma. Homi-
 nes autem ferebãtur esse monstrosi & bifformes, mixti ex homi-
 ne & capro. b. Senex simis narib.] Silenum intelligit com-
 pressæ & simæ naris, qui Bacchi nurio apud Lucret. lib. 4. ex-
 qui super asino vehi solitus, ex cuius vitio apud Lucret. lib. 4. ex-
 cogitatur

rogitata est speciosa in amica excusatio deformitatis, quæ eadem in deo sit, ut prope venustum videri debeat & decorum, quod in dijs reperitur, quo omnis labis & turpiudinis experies habentur: Simula, inquit, σιλίων ac satyra est. d. Satyri acutis auribus. Non enim (ut opinor) acutis dicit, acutè & attentè audientes, & Bacchi canticis operam dantes, & arrectis auribus, sed in acumen fatigatis atq; collectis. Horat. 2. Car. ad. 19. & aureis Capripedum Satyrorum acutas. Hic Hor. ut & multi alij Satyris caprarum tribuit pedes, quos esse Panis potius paulò antè Lucian. dicit. Ita dimidia sui parte caper est Pan, ut censeat Lucianus. Nonnulli tamen scriptores, Satyros dicunt esse tanquam Silenos & Panis, eosq; ad libidinem & rem veneream admodum propensos esse, Satyrosq; δὸν τὸ σάτυρος esse appellatos, quæ vel est inflammata rei venereæ cupiditas, vel πικρὸν ἢ ἄπικρον μῆλον. Baccus quidem ille apud Theocrit. ad d. caprarium quendam libidiniosorem, dicit genere & congnatione cum Satyris, aut Panibus esse coniunctum, atque etiam cum illis libidine certare posse. Capripedes autem & Horatius & Lucretius Satyros appellant Lucret. lib. 4.

Hæc loca capripedes Satyros, Nymphasq; tenere, Finiçimi fingunt, & Faunos esse loquuntur, &c.

Vterque & Lucret. & Horat. epithetum Græcum τῶν ποδῶν expressit. Pausanias in Atticis narrat, se à quodam Ephemo Care de Satyris accipisse, cum in Italiam nauigaret, se vi ventorum & tempestate abreptum, à recto cursu longè admodum aberrasse, atq; in mare peregrinum & inaudisum, in quo denique nauigari non solet, delatum esse: in eo mari insulas esse multas desertas atque incultas, in quibus habitarent tamen homines ferè, & agrestes, & rufi, quibus caudæ non multò caudis equinis minores ad coxas usque propendèrent: insulas autem illas appellari Satyridas. Plura de Satyrorum profusa libidine scribit, & Ariadnem.] Ariadne, Minois regis Creteæ & Pasiphaneus filia, quam à Theseo in insula Naxo desertam, Bacchus in uxorem accepisse dicitur, eius quæ coronam illi à Venere datam, novem stellis adornasse, atq; inser sydera reposituisse. e. Caue Momme quicq. dix. de Aescul.] Aesculapius præstantissimus apud veteres Medicus, ob id quæ pro deo habitus, & ἄσκληπιος

Græcis dictus. *f* In Creta sepulchrum tuum.] In *Cressa* Iouis sepulchrum visum est cum inscriptione: ο Ζεύς ἔσθ' ἄγορεύει. In hoc sepulchro conditus Iupiter Sarrum filius. *g* Adulterandi.] De Iouis adulterijs, de stupris & alijs eius nefandis & turpibus amoribus ac incestis concubijs, qui ne à sorore quidem abstinuit. Vide *Iliad.* Homeri lib. 14. ubi ipse Iupiter eos narrat uxori suæ, quasi re præclare gesta: *Quidam* etiam lib. 6. *Metam.* & *Isocratem* in *Helenæ* laudationem, *Pindarum*, *Lycophronem*, *Apollonium*, & cæteros innumeros propemodum. Apud eundem *Lucianum* in *Dialogo* Iunonis & Iouis uxore legitima relicta in terra adulteriæ exercet. Idem in libro de *Sacrificijs*, & in *Promethei* *cauaso*. *h* De *Ganymede*.] Hunc Iupiter in aquilam conuersus raptuisse dicitur. Causa turpitudinem explicat idem *Lucianus* in *Dialogis* *Deorum*. *i* *Aquila*.] De *Aquila* præstantia nonnihil agit *Pindarus* *Ode* 2. *Pythiorum*, & *Ode* 3. *Neme.* dicitur Ioui esse dicata, tum ob fortitudinem & præstantiam, tum quia altissimè volat, & ad summam aeris loca peruadit. *Horatius*:

Qualem ministrum fulminis alitem
Cui rex deorum regnum in auiis vagas
Permisit, expertus fidelem
Iuppiter in Ganymede fluo:
Olim inuentas, & patrius vigor
Nido laborum propulit inficium.

Homerus multis in locis inducit missa à Ioue ostenta per aquilam. *k* *Modò* oleo perfusa fuerit.] Ea fuit veterum superstitio, vt simulachra deorum religiosè pieque oleo perfunderent, huncque cultum superis gratissimum & acceptissimum putarent. Solebant & ad illa circumagi, & vt Græci dicunt, *ἄεσι φέειν*. Hinc *Lucret.* lib. 5. *Rerum naturalium*:

Nec pietas vlla est velatu sæpè videri.
Vertit ad lapidè, atque omnes accedere ad aras.

Lapidem vocat statuam marmoream iacentem, ad quam volu-
fabantur. *l* *Theagenis* in *Thaso*.] De *Theagene* scribit
Pausanias in *Eliaci*, cum alia, tum quòd eius
statua arca collapsa quendam
oppresserit.